

nini sumnji podlago. Koliko da je trpel ob Martini, trpela Martina ob njem. Njen očitek mu je odprl oči, da je videl... Zakaj je vendar molčala Ivanka. Zakaj ni nič povedala o Valentinu, Collettiju... O, blodna pota je hodila njuna ljubezen — pa še ni prekasno. Odslej ju loči samo smrt — ne, še smrt ne loči duš, ki se združijo na romarski poti. Skupno dospejo do cilja.

Svetel pomladen dan je bil. Ivanki, mladi nevesti, se je zdelo življenje pred njo kot tak dan, neskončno svetel. Kar je ležalo temnega za njo, je bilo pozabljeno. Glavo ovenčano z belim cvetjem, je klečala dolgo po poroki pred velikim oltarjem svetišča na Sveti gori. Za njo je stal Angelik. Svetle in temne slike njegovih dni so hitele pred njim. Pravljica je življenje, sen. Glej bisere nežne Koleda. Kaj so res le-ti izmamili očeta, strica, njega v tu-

jino? Glej bisere, radi katerih je pretakala nežna nevesta bisere dragih solza. Glej bisere, ob katerih je vzbudila ljubezen vero v srcu strica Marijana, bisere, ki so spravili s prave poti Martino in jo privedli zopet nazaj... Bisere, katere je pripel on sam, nekdanji svobodomislec, na Marijino podobo. V veri, upanju, ljubezni... Bela in čista kot majnikov cvet kleči nevesta, njegova nevesta, sklanja globoko, z lovoriko slave, z vencem ljubezni odičeno glavo. Pravljica prelestna, krasna, kot so jo pravili davni dedje... Bleste srebrna srca, bleste biseri ob tvoji podobi, Marija. Svoja srca ti darujemo, svoje misli, koprnjenje svoje... Čuvaj naš narod, te prosimo. Naj vabi zvon z Gore, izpodbuja romarja, podi pošasti temin. Vedno naj kipe zvoniki po visokih gorah proti nebu. Romanje je naše življenje, težavna pot, cilj visok — bodi nam pomoč, Marija.

Oj skrbi...

Zložil G. Koritnik.

Oj skrbi ve trudne, črne,
kaj mi bol sadite v lice —
daleč je že čas pomladi,
že zlati se klas pšenice.

Pečejo me brazde vaše,
vse z boleštni posejane,
solnce na nebeškem svodu
več ne greje vam poljane...

Brez vremena, brez semena
rastejo skrbi mi črne —
pol pomladi, pol življenja
v enem hipu noč zagrne.

Pesem Črnogorca.

Zložil G. Koritnik.

Cetinje, 29. avgusta 1908.

Jaz ljubim svobodo, svoj skalni dom,
in misli orlovske mi palijo grudi,
žar solčnega jutra pijačo mi nudi
iz čaše kristalne, ki tuj ji je dvom.

Sap rahlo pihljanje od morske strani
hladi mi od dela izmučeno čelo,
kot čolni čez morje bežijo skrbi,
kot v kraje neznane ptic glasno krdelo.

Moj ljubljani dom, moj skalni dom
on nima junakov v bogastvu in svili,
kot skalne čeri smo se prosti rodili
z jeklenimi prsi in s handžarom.

Naj vihre besné kot pošasti krog nas,
mi dajemo vetru svobodno igranje —
sovrage pa, ki našega jekla željan je,
le puško na ramo in sabljo ob pas!

